Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro









august – octombrie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

O, ce-Mi trebuia Mie jertfă sângeroasă de la om? Dacă omul s-a învățat așa, puteam Eu, Domnul, să-l înduplec altfel? Dacă Eu, Domnul, vă învăț pe voi acum, fii ai neamului român, să nu mai ucideți pentru ca să mâncați, pot Eu să vă înduplec pe voi spre așa milă pentru toate vietățile pe care le ucideți mereu, și pentru ca să fiți voi sfinți apoi și fără de ură întru voi? Iată, ura și dezbinarea vin de la carne, de la hrana cu carne a trupului omului, care se face ură, ură unul împotriva altuia apoi. *pagina 20*

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Adormirii Maicii Domnului

Poposesc cu sfinții în sărbătoare de cuvânt și petrec cu ei ca și în cer aici, unde Mi-am ales acum, la sfârșit de timp, locul lucrărilor Mele pe pământ, locul venirii slavei Mele între oameni, iar slava Mea este cuvântul, ca și la început când am făcut cerul și pământul cu cuvântul.

Mă așez cu praznic ceresc acum aici. Am suitele cerești cu Mine, am oștirile cerești care Mă însoțesc cu slavă mare. O, ce fericire pe îngeri! Au pe Domnul aici și stau aici cu El, în văzduhul acoperit cu alb, sub cortul alb, sub care Eu Mă adun cu voi și cu sfinții Mei, o, îngerași ai slavei. Aripioarele voastre vă țin aici acum, iar zborul vi se odihnește sub slava acestei zile de praznic sfânt. Iată ucenicii Mei veniți cu Mine aici, la praznic pentru mama Mea Fecioara, ca și acum două mii de ani când a fost ea petrecută de ei spre sălile cerești și îngerești. Iată scaunul de heruvimi, pe care ea este purtată în văzduhul acestei sărbători.

Slava Mea şi a ta, o, mama Mea, această slavă este sărbătorită azi. Plini de dor Ne întâmpină sub albul de deasupra cei care au călătorit la întâlnirea Noastră cu ei aici, mamă. Ucenicii Mei stau de o parte şi de alta a suitei slavei sărbătorii cea pentru tine, mamă slăvită, căci smerenia ta a fost tot o slavă pe pământ pentru cei din cer, care-ţi priveau mărirea, o, mama Mea.

O, pace vouă, celor din cer şi celor de pe pământ adunaţi la praznic sfânt în acest loc pregătit pentru slava Mea! Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot şi al mamei Mele Fecioara. Să audă puterile întunericului numele Meu rostit de însăşi gura Mea şi să se cutremure şi să se teamă de lumina Mea, pe care întunericul n-o poate cuprinde.

O, pace vouă, fii şi fiice ale credinţei sfinte! Pe nori de cuvânt v-aţi adunat aici, că am trimis spre voi cuvântul Meu, care v-a vestit şi v-a binecuvântat şi v-a adunat aici. Mă aplec râvnei voastre pentru cei din cer cu care vin pe pământ acum. Se face pământul cer acolo unde Eu poposesc şi lucrez cu sfinţii Mei, cu slava Mea cerească şi cu masă de cuvânt. O, dacă n-aţi avea credinţă în venirea Mea cuvânt pe pământ, Eu n-aş putea să pun masă de cuvânt pe pământ. O, ce mare minune este credinţa! Cel ce crede în venirea Mea cuvânt pe pământ, acela este făcător de minuni, credinţa lui face minuni, aduce pe Domnul pe pământ cu masă de cuvânt. Nu sunt bolnavi la cap cei ce cred aşa, ci sunt bolnavi toţi care nu cred şi-şi au mintea în cele ce trec şi nu mai sunt, căci ca nişte năluci trec, dar slava Mea nu trece, şi este ea cu cei ce cred şi ascultă de Dumnezeu, şi Mi-e tare uşor cu ei să petrec pe pământ ca şi în cer, şi iată, stau cu voi în sfat pe pământ, şi e minune mare această minune.

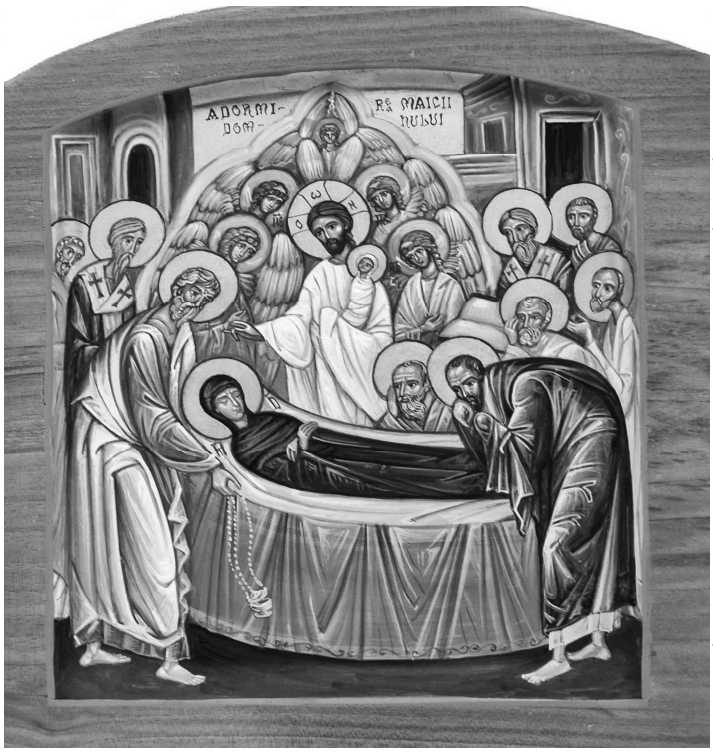
O, aveţi grijă să vă iubiţi unii pe alţii aşa cum vă iubesc Eu, că vin cu cerul la voi şi vă iubesc cu el. Aşa şi voi, veniţi unii spre alţii cu cerul în voi şi iubiţi-vă unii pe alţii aşa, căci altfel de iubire nu este iubire, fiindcă numai din cer vine iubirea, căci locul ei este cerul. Aveţi grijă să faceţi din voi locaş ceresc ca să stea în voi iubirea, căci locul ei este cerul. Când nu vă iubiţi unii pe alţii cu dor mult în voi, cu cer mult în voi, nu este în voi iubirea, dar căutaţi-o şi luaţi-o în voi, nu staţi fără iubire, nu staţi fără această minune în voi, căci trebuie lumină multă pe pământ. E pustiu pământul de lumină şi este întuneric adânc pe pământ, ca şi la început când Duhul Domnului Se purta pe deasupra apelor şi când Dumnezeu a zis *«Să fie lumină!»*, şi s-a făcut lumină, şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric şi a numit lumina ziuă, iar întunericul l-a numit noapte, şi a făcut Dumnezeu apoi cerul şi pământul. Iată, mai întâi trebuie lumină multă pe pământ, şi apoi cerul cel nou şi pământul cel nou. Nu staţi fără iubire în voi, fără această minune în voi, căci trebuie lumină multă pe pământ, şi nimeni n-a putut face minunea aceasta fără să aibă iubire multă în el.

O, cât de cuminţi trebuie să fie cei ce au iubire, fie ea şi plină de văpaia ei! Cine a fost pe pământ mai cuminte ca şi mama Mea Fecioara? Nimeni n-a fost ca ea de cuminte. O, mamă scumpă a Mea, nimeni mai cuminte ca tine n-a mai fost pe pământ, nimeni, decât tu şi Eu, mamă. O, cine ţi-a dat atâta frumuseţe? Spune tu, mamă, o, spune tu! Amin.

— *Suferinţa, Fiule scump, ea a fost podoaba sufletului meu, ea m-a împodobit atâta de frumos, ea m-a învăţat să fiu cuminte pentru ea şi s-o port sfioasă şi să fiu cea mai frumoasă, Fiule scump. O, cine dintre cei ajunşi în cer de pe pământ ar putea crede că omul frumos este cel plin de fericire pe pământ între oameni? O, frumuseţea omului nu se poate cunoaşte aici, unde toate se*

veştejesc şi nu mai sunt, ci ea se măsoară numai apoi, numai după ce fapta vieţii omului se aşează la lumină ca să fie măsurată, iar fapta vieţii este aici, pe pământ.

Suferinţa a fost cuminţenia mea, Fiule scump. Ea nu m-a lăsat să privesc fărădelegea. Încă din pruncie Tatăl mi-a împărţit suferinţă şi m-a crescut prin ea şi pentru ea, ca să semăn cu Tine întru totul, Fiul meu Iisus. Tu ai suferit încă de când Te purtam în braţe Prunc, şi ai suferit apoi până la cruce, şi ai suferit în cer apoi până acum, şi până la sfârşit va fi să ai suferinţă, căci fericirea omului căzut din rai cere plată scumpă, cere suferinţă pentru Dumnezeu, Fiule scump, fiindcă Dumnezeu l-a zidit pe om. Când copilul face o stricăciune pe pământ cuiva, suferă copilul vreo ruşine, vreo suferinţă? O, nu, dar suferă tatăl său, mama sa, iar dacă şi pedeapsă ia copilul lor, suferă şi mai dureros părinţii.



Iată, suferinţa este cuminţenie, îl ţine cuminte pe cel ce suferă, şi cine a fost mai cuminte ca mine şi ca Tine, Fiule scump? căci pentru suferinţă ai venit să porţi pe pământ. Ai suferit în cer până să vii, şi ai suferit apoi toată vremea pe pământ, şi iarăşi ai suferit în cer cu Tatăl şi cu mine şi cu sfinţii, şi suferim pentru om, Fiule Iisus. Mă mângâi în suferinţă, mă mângâi cu iubirea de Tine, căci iubirea de Dumnezeu este dorul cel mai mângâios pentru cel ce ştie această taină a mângâierii cea mai de sus venită, şi iată de ce am fost eu cuminte, şi mulţi pot fi la fel dacă pot ei pătrunde dorul acestei mângâieri, cea mai de sus mângâiere pentru cei ce iubesc suferind cu iubire şi nădăjduind cu putere în zilele veşniciei, veacul cel fără de sfârşit, veacul ce va să fie, Fiule scump.

Grăiesc vouă acum, vouă, celor adunaţi în ziua mea de serbare aici, sub slava Domnului. Am grăit cu Fiul meu Iisus Hristos, Cel plin de slava suferinţei cea pentru om, şi grăiesc acum vouă, îndemnându-vă spre această slavă, slavă ca şi a mea, slava suferinţei, iubirea cea fără de seamăn în om. Nimeni să nu mai creadă şi să nu mai spună că iubirea este bucurie. Ea este suferinţa cea care tânjeşte în om după veacul veşniciei, nu după cele ce trec şi nu mai sunt apoi. O, fiţi cuminţi, fiţi şi voi cuminţi prin această frumuseţe a sufletului, prin suferinţa iubirii, iubire pentru cei din cer şi pentru Iisus Hristos, Fiul meu. El nu vă poate măsura iubirea decât prin suferinţă şi prin cuminţenia ei în voi. Nu vă supăraţi în suferinţă, ci

fiţi cuminţi, cuminţi aşa cum am fost eu, şi fiţi frumoşi, frumoşi, aşa cum eu am fost prin suferinţă. Amin.

Vă îndemn acum cum să căutaţi iubirea de Dumnezeu. Ea trebuie zidită în voi, dar trebuie lepădare de sine pentru acest locaş, pentru ca să se facă iubirea locaş în voi, locaş al vostru apoi. O, fiule, dacă-ţi spune ţie cineva care nu-ţi intră în suflet ţie, dacă-ţi spune despre iubire şi despre drumul ei spre tine şi drumul tău spre ea, dar tu nu poţi primi în suflet pe cel ce dă să-ţi împartă aceasta, cine e de vină între tine şi el? O, lipsa dragostei din tine e de vină, căci Fiul meu n-a putut face nici o minune acolo unde nimănui nu-i ardea sufletul pentru înviere, pentru viaţă vie în el, şi iată, omul ia viaţă de unde-i convine, de unde-i cade bine, nu ia de la cei ce dau viaţă aşa cum dă Fiul meu Iisus Hristos. Dragostea este cea care ţine viaţa în om şi omul în viaţă, iar altfel de viaţă este aşa cum îşi ia omul ca să aibă cum vrea el, iar eu vă învăţ pe voi, ca şi pe mine vă învăţ viaţa Domnului în voi. Puteţi, oare, să-L aveţi numai pe El de viaţă în voi? Nu uitaţi că El v-a spus vouă despre El şi a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa». *O, nu uitaţi acest cuvânt al Lui, că e mare cuvântul lui Dumnezeu şi trebuie să ascultăm de El aşa cum Tatăl a spus:* «De El să ascultaţi!». *O, nu uitaţi să fiţi neamul Lui, că scris este:* «Fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul pe care l-a ales de moştenire Luişi». *Dar iată, şi pământul cel ales pentru Dumnezeu trebuie să-l iubiţi şi să-l căutaţi, căci omul trebuie să înveţe iarăşi drumul spre rai, şi toate se fac cu pregătire mare, cu mers sfânt, cu credinţă şi cu adunare lângă Domnul atunci când El sună din trâmbiţă ca să veniţi la El şi să vă dea din viaţa Sa, din gura Sa, aşa cum i-a dat omului atunci când l-a zidit.*

Iată aici pământul Domnului, moştenirea Lui, ca şi poporul pe care l-a ales Luişi. Fiţi sfioşi când veniţi, fiţi sfioşi, fiilor. Eu cu sfială călcam pe pământ, şi se sfinţea pământul sub paşii mei sfioşi şi tresălta de mângâiere sub duhul meu cuminte. O, mângâiaţi cerul şi pământul, fiilor. Mai întâi trebuie lumină multă pe pământ, şi apoi cerul cel nou şi pământul cel nou, prin iubire lucrate, căci iubirea este lumina cu care Domnul la început a zis: «Să fie lumină!»*, şi s-a făcut lumină la cuvântul Său, iar cuvântul Său este iubire, fiilor.*

Mă aplec şi vă mulţumesc pentru venirea voastră la praznicul meu. Vă dau din harul meu, din duhul cuminţeniei mele vă dau daruri multe, numai să le simţiţi mireasma, numai să le doriţi pe ele, pe cele purtate în cuminţenia mea de pe pământ. Pace vouă! Ca şi Fiul meu vă dau şi eu. Amin.

— O, pace ţie, mama Mea! S-au umplut de slavă inimile lor, s-au umplut de hrană dulce, de dor sfânt, mamă. Această sămânţă sfântă să găsească în ei ocrotire şi îngrijire şi să crească ea apoi şi să se facă floare scumpă, duhul cuminţeniei, pe care tu l-ai purtat cu tine pe pământ, o, mama Mea.

O, fiilor, cu dulce să păstraţi în voi şi între voi iubirea pe care v-a desluşit-o mama Mea Fecioara. Primiţi-vă unii pe alţii, dar dacă nu vă doriţi între voi aşa cum Eu v-am dorit să veniţi la Mine şi să petrec cu voi, nu vă veţi primi între voi cu dulce şi cu dor, şi nu aveţi de unde să ştiţi când Îl puteţi respinge pe Domnul când respingeţi pe fraţi. În fraţi trebuie să fie dorul de Domnul, şi aceia pot fi fraţi între ei, şi întru Mine apoi fraţi, şi va sta în ei dorul de Dumnezeu şi-i va mâna dorul şi vor merge ei pe cărările mărturisirii şi ale simţirilor de sus, ale iubirii, fiilor.

O, veniţi la întâlnirea Mea cu voi, că Eu vă pregătesc vouă paşii spre ziua cea mai

de pe urmă a trâmbiţării Mele, şi vă învăţ de pe acum pentru ea şi cu ea. Aici este locul venirii cuvântului Meu pe pământ, şi nu este acest loc ca şi celelalte locaşuri cunoscute a fi locuri de închinare, şi care sunt la îndemâna fiecărui trecător care-şi lasă pe acolo apucăturile lui, duhul lui, paşii lui neaşezaţi, care rămân peste tot cu duh lumesc, cu umblet lumesc, pământ călcat de cei ce nu se sfiesc pentru Domnul şi pentru curăţenia locurilor afierosite Domnului, căci omul sfinţeşte locul, şi nu locul îl sfinţeşte pe om, iar pentru cele stricate în om, omul strică locul, şi locul îl strică pe om, aşa cum se vede peste tot pe pământ.

Fiţi plini de dor şi de dragoste când trâmbiţa Mea sună spre voi să vă poarte paşii spre izvorul Meu de cuvânt şi spre petrecerea Mea cu voi şi cu cei din cer aici, fiilor. Iată ce sărbătoare dulce în cer şi pe pământ! Sunt însoţit de oştiri cereşti. De o parte şi de alta a Mea şi a mamei Mele Fecioara la masa cea de azi stau ucenicii Mei, ca şi acum două mii de ani la această sărbătoare. O, e ţara română mângâiată de jur-împrejur de mama Mea Fecioara şi e vegheată cu dragostea şi cu ocrotirea ei, dar cel mai dulce pământ pentru cer în acest pământ român este aici, unde Eu pun masă de cuvânt ca să aibă împărţitorii Mei ce da, numai să aibă cine să ia şi să trăiască prin cuvântul Meu cel ce ia.

O, neam român, cât Mă doare că nu dai tu să auzi glasul Meu, care plânge pe vatra ta după om! O, biserică a neamului român, cât de lumeşte petreci tu în mijlocul acestui neam rece cu căutarea lui după Mine! O, cât vei mai putea tu să te numeşti biserica lui Hristos? O, cât te vei mai înşela să crezi că poţi să stai cum vrei tu sub acest nume? Deschide uşa şi vezi cine bate. Bat la uşa ta cu toiagul, cu cuvântul Meu bat ca să ieşi întru întâmpinarea Mea, dar tu trăieşti de capul tău, în sângele tău şi Mă doare de la tine când bat să-Mi deschizi, iar tu nu Mă primeşti, ci dai să nu-Mi cunoşti glasul Meu de Păstor milos pe urma ta. O, pe ce urmă mergi tu, biserică a neamului român? Te văd din cer strămoşii tăi şi nu-ţi zăresc faţa şi paşii. O, unde mergi? O, până când? Cu durere în glas te întreb aceasta, Eu, Domnul Iisus Hristos te întreb. E aproape ziua când tu vei putea vedea desluşit că Eu am fost acest cuvânt sfânt. O, când tu Îmi vei sluji Mie şi nu ţie, slavei Mele şi nu slavei tale, atunci va fi să vindeci tu rana Mea cea de la neascultarea ta, dar va veni, oare, o zi atât de mare de la tine spre Mine? Voi putea să-ţi spun într-o zi după adevăr: Pace ţie, biserica Mea? O, caută să-ţi răspunzi ce vrei să faci. Amin.

Mă aplec acum cu toate oştirile cereşti şi aşez mâna Mea peste voi şi tainic vă dau puteri din cer pentru calea voastră pe pământ. V-aţi adunat cu dor la izvorul Meu de cuvânt. Dorul după Mine vi-l dăruiesc. Purtaţi-l, fiilor, şi fiţi cuminţi prin el ca mama Mea Fecioara. O, fiţi cuminţi ca ea, căci dorul e suferinţa cea mai dulce, cea mai sfântă între Mine şi voi şi vă ţine ai Mei, fiilor. Ca pasărea care ciripeşte de deasupra, aşa v-am dat azi glasul Meu, cântecul Meu de dor după om. Amin.

O, fii de la izvor, e Duhul Sfânt cuvântând peste voi şi peste cei adunaţi. Trimiteţi-L până la marginile pământului, trimiteţi acest porumbel să ducă vestea Mea peste tot. Las pecetea Mea peste voi ca să vadă duhul rău şi să tremure înaintea voastră, iar voi să tremuraţi la cuvântul Meu şi să-l împliniţi cu dor, şi-Mi voi găsi în voi plăcerea, fiilor, şi vă voi mărturisi ai Mei, purtători de Dumnezeu vă voi mărturisi pe voi. O, pace vouă! Vă întăresc trupuşoarele căci sunteţi neodihniţi, iar azi aveţi de vegheat şi de lucrat.

Eu sunt aici, Eu sunt aici cu voi, fiilor.

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Vin cu învăţătură din cer la masa Mea cu tine, măi poporul Meu, dar ea îşi ia pricină de pe pământ, şi se naşte apoi în cer învăţătură pentru cele de pe pământ. E sărbătoarea lui Ioan, Botezătorul Meu, şi este el venit cu sfinţii, cu proorocii, cu ceata din care el face parte în cer, iar Eu, Domnul, Eu sunt calea lor spre pământ acum, aşa cum am fost cu ei şi în vremea trupului lor lucrător pentru Mine cât au stat ei pe pământul fiilor oamenilor, ca să se vadă între oameni lucrarea Mea cu ei, lumină care luminează în întuneric şi se vede luminând.

Nu se poate pe pământ om iubitor de Dumnezeu şi ca să nu se vadă de la el în jur această lumină, iubirea de Dumnezeu a omului care atrage de peste tot după ea pe cei ce caută după Dumnezeu în lumea oamenilor. O, nu numai păcatul are putere în lumea oamenilor. Mai mult poate lumina lui Dumnezeu din om, numai să fie pe pământ om purtător de Dumnezeu, de lumina Lui. A stat Ioan Botezătorul în pustie, dar a stat el în lumina Mea şi s-a arătat ea apoi între oameni şi a atras spre ea pe mulţi şi şi-a făcut ucenici, căci a fost proorocia despre Ioan prin înger că va fi mare el în faţa Domnului şi Îi va tocmi un popor pregătit, iar Zaharia preotul, tatăl lui, i-a spus la naştere: *«Tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feţei Domnului ca să găteşti calea Lui şi să-i dai poporului Său cunoştinţa mântuirii pentru iertarea păcatelor, căci ne-a cercetat pe noi de sus Soarele Care răsare luminând pe cei ce şed în întuneric şi în umbra morţii şi îndreptând mersul lor spre calea păcii»*, şi a stat Ioan în pustie până în ziua arătării lui către poporul Israel, când şi-a început mărturisirea lui despre Mine, zicând: *«Cel ce vine după mine a fost înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine, iar eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: îndreptaţi calea Domnului!»*.

O, fiilor, fii ai poporului Meu, popor învăţat de sus, adunaţi-vă, fiilor, în învăţătura Mea. Fără ea peste voi e greu de Mine şi de voi. Fără ea dă diavolul să aibă putere peste voi, că iată, peste unii din cei ce au dat să fie ai Mei şi ei poate diavolul, chiar dacă ei aud învăţătura cuvântului Meu, dar poate diavolul prin firea lor nesupusă, poate duhul cel potrivnic prin cei ce n-au putere să se lupte şi să-l biruiască pe diavolul, iar diavolul este vrăjmaşul Meu, şi se dau de partea diavolului, de partea vrăjmaşului Meu se dau cei ce nu iubesc ascultarea şi umilinţa cea pentru ascultare.

O, măi fiilor, adunaţi-vă în învăţătura Mea şi căutaţi mai mult decât orice să vă rămână ea în minte ca o pecete, ca o putere, ca o mântuire, ca nu cumva să se bucure diavolul de cei pecetluiţi cu semnul venirii Mele acum pe pământ ca să-Mi gătesc un popor pregătit, şi încă să-l înmulţesc prin cei pregătiţi. Striga Ioan în gura mare: *«Pocăiţi-vă!»*, şi a auzit Ierusalimul şi toată Iudeea şi veneau să se boteze la Iordan cu botezul pocăinţei spre iertarea păcatelor, veneau la Ioan să-i boteze, iar el era înaintemergătorul Meu.

Strig şi Eu în zilele acestea şi Mă aud cei de departe şi se hrănesc cu strigătul Meu peste pustia din lume, dar Îmi scriu în carte durerea Mea, că am din cei care stau aproape, şi auzind nu se smeresc la strigătul Meu şi nu stau umiliţi înaintea Mea, că mare este îngâmfarea omului, măi fiilor, şi de aceea vă spun şi iar vă spun: adunaţi-vă în învăţătura Mea, căci vai celui ce ia din mintea lui pentru el, când are atâta învăţătură din cer înaintea lui, la urechea lui, aproape de el strigarea Mea şi ruga Mea după om!

Strig peste tot, merge peste tot strigă-

tul Meu şi îl rog pe om. Intru în casele mai-marilor de pe pământ şi strig la ei aşa cum striga Ioan, de veneau la el oameni mici şi mari, iar celor mari şi plini de sine le spunea Ioan: *«Pui de vipere, cine v-a spus de mânie ca să fugiţi de ea? Nu de ea să fugiţi, ci spre roade de pocăinţă să fugiţi, iar fără de acestea nu vă bizuiţi pe Avraam şi pe Dumnezeul lui Avraam, căci Domnul Îşi ridică fii din pietre şi din spini când El voieşte».*

Strig peste tot, şi va veni ziua când voi da cheag cum dă omul cheag la lapte ca să se aleagă brânza, şi voi bate chişleagul ca să iasă untul şi-Mi voi aduna rod şi-l voi creşte de la Mine şi-Mi voi face mărturisitori, şi apoi voi învia morţii şi se vor îmbrăca în trup ca într-o cămaşă nouă, şi aşa îi voi închega pe ei din pământul în care stau aşteptând semnul Meu, şi aceasta am de lucrat şi de împlinit prin acest cuvânt al gurii Mele, care grăieşte ca să fie scris cuvântul Meu, aşa cum toate proorociile Duhului Sfânt au fost scrise pe pământ ca să se împlinească ele apoi.

Grăiesc acum cu cei ce se clatină de pe un picior pe altul în locurile pe unde-Mi am pecetluit cu pecetea viului Dumnezeu poporul cel împlinitor credinţei venirii Mele de acum cuvânt pe pământ, şi spun: O, adunaţi-vă în învăţătura Mea dacă voiţi cu ea! Cercetaţi-vă, dar mai bine lăsaţi-vă cercetaţi. Dacă aveţi o fire proastă din obiceiul de sine, din neînţelepciune, nu daţi să vă tot folosiţi de ea în mijlocul acestui popor, ca nu cumva să-I faceţi voi ruşine lui Dumnezeu, că e pedeapsă mare pentru aceasta. Unirea cu mintea voastră, iar la unii unirea cu lumea şi cu cei din care aţi ieşit ca să veniţi la Mine, acestea vă strică ascultarea şi statul vostru cu Dumnezeu. Trebuie multă umilinţă, multă şi mereu, că niciodată nu este ea de ajuns, şi trebuie recunoştinţă adusă Domnului pentru mila şi iertarea pe care o dă El celor ce aud glasul Lui şi dau să-L urmeze apoi. O, trebuie multă, multă mulţumire adusă Domnului, Care adună pe cei rătăciţi, pe cei fără de scăpare ca să-i salveze pe ei.

Iar voi, străjerii Mei, slugile Mele pentru poporul cel apropiat, luaţi de la Mine ştiinţă sfântă şi lucraţi cu ea chiar şi când nu se prinde ea, şi să ştiţi de la Mine că una este să te porţi frumos cu omul, cu toţi, şi aceasta pentru frumuseţea firii tale, şi alta este să te porţi drept cu toţi, după dreptarul Domnului, pentru frumuseţea firii lor. Când te porţi frumos, îl înveţi numai aşa pe om, şi nu te mai poţi purta drept cu el când e nevoie de dreptatea lucrurilor, dreptate care face lumină de la Domnul şi care-l face pe om să umble în lumină ca să nu cadă în întuneric, iar bunătatea îl face pe om să se creadă bun chiar şi când umblă în întuneric, după mintea lui, săracul.

O, nu voiesc să fiu îngenuncheat şi defăimat de cei pe care i-am miluit de milă, şi voiesc cu umilinţă să-şi păstreze ei salvarea pe care o dau Eu în dar celor ce se statornicesc de partea Mea, că iată, pe cât Îmi învăţ peste tot poporul şi-i spun pericolul cel pentru neascultare de cuvântul Meu, tot pe atât diavolul îşi face cărare şi scoală pe câte unul spre călcarea cuvântului Meu, căci am spus: *«Duşmanii omului sunt casnicii lui, oricât de mult ar fi şi ei pe calea vieţii»*, dar dacă se unesc cu ei cei puşi deoparte pentru lucrul Meu cel greu, ajung unii altora duşmani de mântuire, ajung lovit de ei Eu, Domnul, ajunge faţa Mea batjocorită de lumea cea rătăcită de Dumnezeu şi care nu ştie greul mersului Meu printre cei morţi, că morţi sunt toţi cei care nu iubesc pe Domnul cu viaţa lor de pe pământ.

O, se pregăteşte Ioan să mărturisească în ziua lui de serbare, de intrare a sa în salonul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, lângă tronul slavei, unde s-a aşezat mijlocitor şi rugător în ziua când Irodiada, femeia desfrânată, a dat cu sete să împlinească uci-

derea lui, rostind ea de lângă scaunul lui Irod tăierea capului lui Ioan.

Binecuvântată să fie intrarea lui Ioan în cartea Mea cea de azi cu ziua lui de serbare, cu cuvântul lui mărturisitor! Pace ţie, mărturisitorul Meu, cărarea Mea spre oameni atunci şi acum! Lucrarea Mea de azi a cuvântului Meu merge peste pământ cu duhul şi cu puterea lui Ilie ca să vestesc cu ea lumea şi să-Mi culeg din ea un popor şi să-l pregătesc Mie, aşa cum tu ai lucrat atunci înaintea Mea, căci aşa a fost proorocit să lucrezi. Amin.



— *O Mieluţule Doamne, cine-Ţi mai slujeşte Ţie cu atâta bucurie aşa cum eu Ţi-am slujit, aşa cum eu m-am jertfit pentru Tine înaintea lui Israel? Se ascunde omul cel lucrător, se ascunde ca să nu păţească ceva de la cei ce nu iubesc mărturisirea cea despre Tine. Trebuie multă iubire de mărturisire ca să atingă omul lucrător bucuria nedespărţirii de Tine pe pământ, şi în cer apoi.*

Era regele lui Israel Irod şi vedea Israel păcatul regelui, iar eu am spus cuvânt împotriva îngăduinţei acestui păcat, dar desfrânata cea de la tronul lui Irod s-a dat mare, s-a crezut mare, şi pe mine mic şi a dat poruncă să mi se taie capul ca unui om de rând, dar eu eram înaintemergătorul Tău, nu om de rând, şi şi-a ars ea toată slava ei cea trecătoare, şi-a ars-o în însăşi mintea ei cea plină de slava de sine, săraca.

O, altceva trebuie să însemne femeia pe pământ, Doamne Mieluţ. Vai de omul care ţine lângă el femeie pentru păcatul din el şi din ea, aşa cum a făcut Irod, regele lui Israel, şi vai de omul care-şi ia femeie ca să-i mănânce casa, ca să-i spele cămaşa şi ca să-i pună masa! O, măi omule, măi, femeia care-ţi mătură prin casă şi-ţi scutură şi-ţi spală cămaşa şi-ţi pune să mănânci şi-ţi slujeşte ţie atât cât vrei tu şi cât înţelegi tu că are ea să facă, aceea nu poate fi slujitoare lui Dumnezeu, ci este sluga omului care nu-şi face acestea, ci vrea să i le facă o femeie. O, nu pentru asta trebuie să-şi ia omul femeie lângă el dacă-şi ia, ci pentru ca să se crească unul pe altul în iubire de Dumnezeu, în voile lui Dumnezeu, în Duhul Sfânt al harurilor toate, dar iată, între bărbat şi femeie nu ţin mult apropierea şi ajutorarea, nici măcar în cele duhovniceşti nu ţine mult dacă nu sunt amândoi plini de har sfânt şi de misiune sfântă unul pentru altul şi între oameni apoi, aşa cum ar trebui să fie un rege peste un popor ca să fie poporul popor, ci trec apoi mult spre pofta trupului cei doi şi cad unul prin altul dacă nu au povăţuitor peste ei tot timpul şi veghetor peste ei aceştia care au de dat pildă celor de sub ei şi celor ce ies din ei, căci omul poate cădea în sine,

în nepăsare, Doamne, poate cădea pentru sufletul său, şi iată cât de mare este taina povăţuitorului, iar eu am voit să-l povăţuiesc pe Irod să nu se facă pildă de desfrânare înaintea poporului Israel. Iată, a fost judecat atunci Israel pentru păcatul lui, căci am picat eu jertfă pentru păcatul lui Irod şi a tot Israelul şi am plătit cu sângele meu păcatul desfrânării lor, şi mult doresc să fie de folos acestui popor jertfa mea, dar dacă el nu doreşte nici măcar în ultimul ceas, nu putem noi peste cei ce nu dau să poată pentru ei, aşa cum Tu nu poţi azi peste cei care iau din mintea lor dacă să stea sau să nu stea cu Tine până la sfârşit, până la înviere, Doamne, şi de aceea spui Tu poporului Tău să se adune în învăţătura Ta şi să nu facă după mintea lui cel ce a venit să se dea Ţie spre facere şi spre creştere şi spre statornicie apoi. O, ce poate fi un om care face ca el? Ce va fi un aşa om, Doamne? Iată, este nevoie de salvare multă peste cei ce au minte, şi trebuie lucrat peste mintea lor mereu, numai să aibă ei umilinţă multă şi mereu şi să nu scoată ei sabia împotriva Ta şi a lor.



O, popor atâta de miluit, atâta de hrănit din cer din gura Domnului, stai adunat în Domnul şi în învăţătura Lui, că dacă ieşi din ea, te prinde furtuna şi te ia şi te duce ca pe o frunză şi nu mai ai salvare. Aveţi grijă, fii şi fiice, aveţi grijă de Domnul, nu de voi. De aceea să staţi adunaţi cu El, şi nu de altceva. Fiţi slujitorii Domnului. Pentru slujirea Lui să staţi cu El şi la El, nu pentru ca să vă slujiţi vouă şi unii altora. Îmbrăcaţi-vă în Hristos zi de zi, îmbrăcaţi-vă bine. Nu daţi de pe voi această slavă nici ziua nici noaptea. Tot timpul să vă găsească Domnul îmbrăcaţi, că altfel vine ispititorul cu pierderea vremii, cu cele ce nu sunt din cer. Fiţi sfinţi, dar învăţaţi ce este sfinţenia, căci ea pleacă de la duh şi întregeşte apoi omul, pe cel din trei părţi alcătuit. Fiţi plini de dragoste. Eu aşa am fost, mereu îmbrăcat în dragoste am stat, şi am locuit în pustie până la arătarea mea înaintea lui Israel, şi Domnul m-a învăţat să fiu şi să merg şi să mănânc şi să postesc şi să vorbesc şi să gândesc prin El şi să învăţ de la El, şi nu de la mine, căci vai omului care stă el în el ca să-şi cârmuiască el viaţa! Eu însă am avut pe Duhul Sfânt de cârmă şi a grăit Duhul cu mine tot timpul, şi a stat Domnul cu mine mult, până ce a fost să Se arate El mie Mielul lui Dumnezeu la Iordan, şi apoi a fost să sufăr despărţirea de Israel prin pedeapsa pe care femeia nelegitimă a lui Irod a pus-o asupra mea.

O, ce mare este pe pământ o femeie

plină de Dumnezeu şi de dragoste de Dumnezeu! Ea poate să-l facă pe om să-L iubească pe Domnul şi să se înfricoşeze să facă voia trupului şi voia diavolului, pe când o femeie plină de sine şi de dragoste de sine poate să-l facă pe un om sfânt să-l iubească pe diavolul, să facă placul diavolului, adică placul ei, şi iată, vine Domnul şi nu găseşte credinţă pe pământ, nu găseşte om care să-l facă pe omul despărţit de Domnul să vină după Domnul cu viaţa sa, cu dragostea sa. O, să nu spună nici o femeie că poate ea aceasta, căci femeia e femeie, ci să-L iubească ea pe Domnul şi să-I slujească Lui cu lucrul slujirii ei, iar rodul ei va fi după voia Domnului, nu după căutarea ei cea pentru binele omului şi pentru mântuirea lui, că multe femei ar da să creadă că pot ele pentru oameni, dar ele trebuie să poată numai pentru Domnul, dacă vor să nu se ivească ispite şi căderi.

Eu, Doamne, am adus pe masă învăţătură de veghe, căci omul cade din lipsă de veghetor peste el şi peste paşii lui mereu, paşi nevegheaţi. Eu, Doamne, sunt îndurerat de atunci şi până azi că n-are omul veghetor peste el. Îl plâng pe cel ce se iubeşte pe sine şi care n-are înţelepciunea cea împotriva acestui păcat ca să scoată sabia şi să se apere de întunericul care îl trânteşte mereu. Sunt dintre cei ce au venit cu calea venirii Tale şi iubesc în ei acest păcat şi cad când nu se aşteaptă nimeni. O, vino, Doamne, vino mai văzut, mai desluşit la ei, ca să nu fie înghiţiţi de despărţirea de Tine cei puţin înţelepţi între cei ce s-au dorit şi ei pe calea aceasta şi la şcoala aceasta a învăţăturii de sus. E ca la şcoala de pe pământ, unde unii ştiu carte, iar alţii nu, şi sunt slabi la învăţătură şi se semeţesc, săracii, ca să nu iubească ei umilinţa. Eu văd durerea Ta de la aceştia, şi văd durerea celor ce-Ţi îngrijesc poporul pe pământ.

O, vindecaţi-vă de îngâmfare, voi, cei necunoscători ai acestui păcat în voi, şi lăsaţi-vă spre umilinţă multă, căci umilinţa este duh plăcut lui Dumnezeu în om. Nu faceţi Domnului dureri, căci Domnul este Cel scump, este Mieluţul Care a plătit pentru voi. Amin.

Slava cuvântului Meu rămâne peste tine, măi poporul Meu. Sfinţii Mei vin la tine cu Mine şi te povăţuiesc cu milă. O, iubiţi duhul umilinţei, fiilor. Cei ce nu-l aveţi, uitaţi-vă la cei ce îl au dacă aveţi ochi curaţi ca să vedeţi curat. Uitaţi-vă la cei ce Mă ajută şi cu care Mă ajut, şi în care Eu pot prin umilinţa lor.

Rămâneţi la masa învăţăturii, fiilor. Nu strângeţi masa aceasta, ci staţi aşezaţi la ea cu dor, că nu mai este pe nicăieri aşa hrană, şi nici n-a fost până acum şi nici nu va mai fi ca şi aici la voi. Masă de petrecere sfântă să fie ea, şi să se strângă la această masă poporul cel înscris pentru slujirea Domnului, cel mărturisitor prin viaţă şi prin ascultare şi prin umilinţa lui înaintea Mea. Amin.

Cobor curând cuvânt mare peste poporul român, că vine sărbătoarea crucii şi am de grăit cu dor şi cu jale, că văd mult şi văd peste tot şi Mă doare când văd. Poruncesc puterilor cereşti să-Mi facă pregătire şi cale cu primire, că bat la uşă ca să grăiesc cu neamul român şi cu cei ce s-au aşezat să stea mari peste el. Îngerii şi sfinţii să se pregătească pentru slava cuvântului Meu peste neamul român. Amin.

O, pace multă ţie, poporul Meu cel din români, că am în mijlocul tău râul cuvântului Meu, iar tronul slavei este deasupra ta, şi pe el stă Domnul şi cuvântul Său cel sfânt. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Naşterii Maicii Domnului

E praznic sfânt în cer, şi pe pământ la creştini. E mama Mea Fecioara slăvită de toate oştirile cereşti în ziua aceasta, slăvită aparte pentru amintirea zilei ei de naştere între oameni pe pământ acum două mii de ani şi mai bine, după planul Tatălui Savaot, căci Tatăl are grijă de om, are mult şi mereu, are de când n-a mai avut omul grijă în rai să rămână cu Domnul şi pentru Domnul, pentru Cel ce l-a zidit pe el, căci omul şi-a ales voia sa, şi de atunci n-a mai avut pe Domnul Stăpân peste el, ci voia sa a avut-o omul.

O, ce jos cade omul când iese de sub stăpânirea Domnului, când îşi alege el ce să facă şi ce să fie şi cum să facă! O, ce dureros este pentru Domnul când omul Îi face o aşa rană grea!

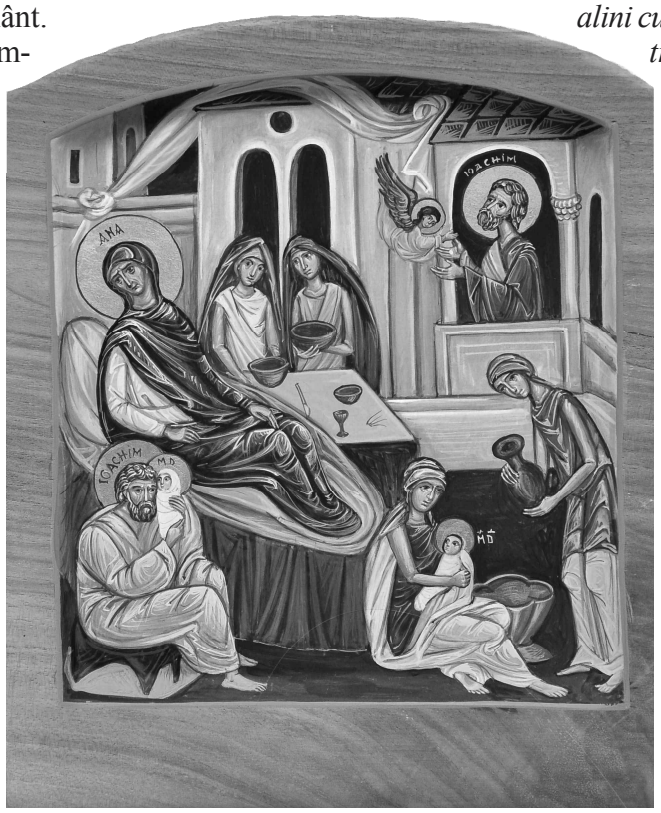
Pace ţie, poporul Meu! Sunt Domnul Iisus Hristos, Dumnezeul tău. Îţi aduc hrană de sus la masă de praznic sfânt. Stau deasupra ta cu oştirile cereşti, cu cerul slavei Mele şi cu dulce mama Mea în sărbătoarea ei între sfinţi, căci ziua ei de naştere între oameni pe pământ a fost începutul biruinţei Mele asupra satanei, care l-a zdrobit pe om şi l-a smuls apoi din sânul Meu, din rai l-a smuls, din planul Meu l-a smuls, şi S-a îmbrăcat atunci Domnul în slava durerii, în lacrimi S-a împodobit El şi toată facerea Sa, cerul şi pământul şi toate cele dintre cer şi pământ.

Mă doare nedragostea omului. Zadarnic are omul dragoste şi milă şi simţăminte mari şi purtare aleasă, zadarnic dacă n-are dragoste de Dumnezeu, de Cel pe Care atât de mult Îl îndurerează prin inima sa rece, rece de Dumnezeu-Făcătorul.

Stau cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu. Am la masa Mea cu tine suitele cereşti. Ne pregătim să coborâm cuvânt cu putere peste sufletul neamului român în zi de sărbătoare a crucii, crucea pe care am fost Eu ţintuit şi pedepsit la moarte de poporul iudeu, de nedragostea lui pentru Dumnezeu, Făcătorul omului. Mă voi aşeza, peste şase zile Mă voi aşeza cu mare slavă de cuvânt la masa Mea cu neamul român, căci pe vatra lui Mi-a hărăzit Tatăl să vin cuvânt pe pământ acum, la sfârşit de timp, şi să-Mi aşez scaunul de judecată şi să strig de pe el în lung şi în lat şi să Mă audă omul cel de peste tot şi să se întoarcă la Dumnezeu dacă voieşte, dacă primeşte pe Cel ce strigă, pe Cel ce vede şi aude şi grăieşte, pe Dumnezeul văzutelor şi nevăzutelor Lui.

O, abia îşi mai aduce omul aminte de Mine, abia Mă mai numără şi pe Mine între gândurile lui, abia Mă mai numeşte printre toate ale lui, printre toate cele amestecate ale lui. O, poporul Meu, primeşte-Mi cuvântul şi dă-l spre împărţire peste tot, că iată, fac ce fac, zic ce zic la masa Mea cu tine şi dau iar de durerea Mea cea de la om şi Mă scriu cu ea în cartea Mea cu tine, că-i grea durerea, măi poporul Meu, iar când Mi-o spun Mă alin. Caut alin mereu, caut la tine, şi te rog cu lacrimi să cauţi alinare pentru Domnul, că nu găsesc pe nicăieri doctorie pentru suferinţa Mea cea de la om. Omul îşi caută numai pentru el alinare pentru cât se loveşte şi-l doare apoi, îşi caută şi nu stă fără să caute, dar Eu, Domnul, unde să caut? Caut la tine, ajută-Mi la durere, căci pe cel care-l doare pentru Domnul, o, numai pe acela îl scapă de sub mână satana cel plin de duhul păcatului asupra omului, căci sunt două căi pentru om: sfinţenia şi păcatul, una îl dă Mie pe om, iar cealaltă, plină de păcat, îl desparte pe om de Mine în toată vremea, căci omul în toată vremea se înfruptă cu păcatul, care s-a făcut hrană pentru sufletul omului care nu dă să se pocăiască pentru păcatele lui.

A găsit Tatăl Meu dragoste de Dumnezeu în dumnezeieştii părinţi ai mamei Mele Fecioara, cărora le-a dat-o lor de fiică în zilele bătrâneţilor lor, căci ea a fost proorocită din vreme că va veni născută pe pământ şi va naşte pe Fiul lui Dumnezeu, Care va fi Mântuitorul celor ce vor avea putere să creadă în El şi să se facă prin El fii ai lui Dumnezeu pe pământ.



O, mamă scumpă a Mea, te poartă suitele cereşti în slava zilei tale de naştere pe pământ. Ai crescut apoi un picuţ de timp şi ai fost dată Domnului ofrandă sfântă ca să creşti sub pază sfântă pe pământ şi să fii tu apoi mama Mea şi să-Mi ocroteşti pruncia şi copilăria şi slava propovăduirii, mamă, şi apoi să împarţi cu Mine durerea crucii Mele, o, mama Mea. Suntem acum aici cu slava naşterii tale la masă cu poporul cuvântului Meu cel din vremea aceasta peste pământ. Avem popas unde să venim şi să Ne odihnim între oameni, mamă. Mare minune este aceasta că am găsit fii credincioşi venirii Mele de acum, de Mi-am făcut apoi cu ei cetate pe pământ ca să vin cu sfinţii şi să punem cuvânt pe masă ca să fie el împărţit şi împlinit apoi peste pământ, mamă. O, slavă zilei tale de naştere, şi să Ne aşezăm cu hrană cerească la masa cea de azi cu poporul cel credincios, o, scumpă mama Mea. Amin.

— *Mare minune, Fiule scump al meu Iisus, mare minune este poporul cuvântului Tău pe pământ! Aşa minuni faci Tu cu puterea Ta cea din Tatăl, că ai atâta de lucrat peste pământ şi peste cer şi ai atâta durere, pentru care trebuie să lucrezi mult ca să Ţi-o alini cumva. Duhul cel potrivnic în om pentru dragostea de Tine Ţi-a strivit bucuria şi odihna Ta în om încă de la începutul Tău cu omul, Fiule scump. Ai dus această suferinţă grea cinci mii de ani şi mai bine, şi a venit vremea să vii pe pământ după om apoi, şi-Ţi trebuia mamă ca să vii, ca să Te naşti ca omul, ca să Te faci cunoscut între oameni, Fiule scump, şi să Te faci Dumnezeu văzut. Te-ai coborât din cer pe calea Duhului Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, Una cu Tine şi cu Tatăl, şi slăvit prin duhul proorociei mereu, mereu pe pământ, şi Te-ai întrupat în pântecele meu cel fecioresc şi Te-ai născut Prunc şi Te-ai făcut Om, şi ai trecut apoi prin toată calea cea grea a întoarcerii Tale iarăşi la Tatăl, căci ai crescut şi ai propovăduit, şi Te-ai arătat Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, şi Te-ai arătat apoi răstignit pe cruce şi ai pătimit mult şi ai fost îngropat sub les-*

pede, şi ai înviat apoi după trei zile, şi nu după multe zile apoi Te-ai suit la cer şi Te-ai aşezat la locul Tău, de-a dreapta Tatălui Savaot, Tatăl nostru, Fiule scump. Dar este scris că iarăşi va fi să vii şi să judeci toate şi pe toţi şi să-Ţi faci împărăţie fără de sfârşit apoi, şi iată, ai împlinit şi ai venit. O, ai venit cuvânt peste pământ şi e mare minune venirea Ta, şi e mare minune poporul cuvântului Tău, poporul care Te primeşte să vii şi să-Ţi aşterni masă de cuvânt şi să Te faci carte, Doamne. O, cum să nu fie minune acest popor, minune care n-a fost de când veacurile şi nici nu va mai fi, minune în mijlocul necredinţei de pe pământ şi a toată deşertăciunea şi păcătoşenia şi a slujirii idoleşti? Minune, Fiule, este poporul Tău, minune este credinţa lui şi statul lui cu Tine la masă de cuvânt, iar naşterea lui din cuvântul Tău este darul Tău oferit oamenilor toţi, toţi care vor să creadă în venirea Ta cea de acum cu salvarea pentru toţi cei care întind mâna spre Tine ca să-i iei în bărcuţă, căci valurile vin tot mai mari pentru fiii fărădelegii şi n-au salvator, căci sunt îndărătnici şi nu dau să audă trâmbiţa Ta, care anunţă judecata, dar şi salvarea, Fiule scump. O, e mare minune să vină omul la Tine şi să-Ţi dea mâna să-l iei în bărcuţa Ta şi să rămână al Tău pe veci, că e mare durere pentru Tine să vină omul, şi să se smulgă apoi din mâna Ta şi să se lase iarăşi spre cădere apoi în voile sale, în rătăcirea cea omenească. Şi ce să le mai faci Tu la unii ca aceia care-Ţi trădează dragostea, care se rup din Tine, de lângă Tine, după ce au gustat şi au văzut cât eşti de bun, cât de adevărat şi cât de mare peste pământ şi cer?

Îmi iau omoforul de pe umeri şi-Ţi şterg cu el acum lacrima de la aceste dureri şi rane, care-Ţi vin de la neascultarea şi de la nesupunerea celor care n-au voit să fie cuminţi şi să Te iubească mult, în ciuda a tot ce a dat să-i smulgă pe ei de lângă Tine, Fiule salvator, Care-i plângi pe cei ce se joacă de-a viaţa şi n-au înţelepciune pentru ei, pentru viaţa lor. Să ne ştergem lacrimile, că avem de lucrat mult şi mereu, avem planul Tatălui de adus la biruinţă, şi avem pe cei ce ne iubesc prin dureri şi ne alină şi-i alinăm, şi unii altora ne dăm toată grija. Dar acum le grăiesc lor, fiilor şi fiicelor poporului Tău cel din români cules de cuvântul Tău, Doamne al meu şi al lor, Fiule al Tatălui şi al meu.

O, fii şi fiice, care alcătuiţi poporul Fiului meu Cuvântul pe vatra neamului român, nu uitaţi să fiţi şi să rămâneţi minunea cea de la sfârşit de timp a Fiului meu Iisus Hristos. Nu uitaţi că voi trebuie să-L iubiţi, să nu-L părăsiţi, să staţi cu El la bine şi la greu şi că trebuie să înmulţiţi poporul Domnului, că mare va fi această minune, şi se va arăta curând, curând măreţia ei şi a Domnului ei. Zi şi noapte aveţi grijă sfântă cum să vă daţi Domnului, cum să fiţi ai Lui şi numai ai Lui cu toată puterea voastră, cum să nu vă lăsaţi ispitiţi şi smulşi afară, că afară, de la hotarul vostru spre afară e numai prăpădul cel de la sfârşit de timp, şi peste care satana domneşte şi se luptă să ducă la prăpastie veşnică pe cei călăuziţi de el, pe cei din împărăţia lui, locul lumii, că voieşte satana să se răzbune pe om, şi mult să se răzbune.

Iată ce vă povăţuiesc în ziua mea de serbare: Vă învăţ apostoleşte şi vă îndemn, ispitiţi-vă bine pe voi înşivă dacă sunteţi în credinţă. Puneţi-vă la încercare pe voi înşivă, că altfel vă pune satana la încercare şi vă biruie, fiilor, şi vă scoate de la Domnul ca pe cei necredincioşi ai acestui cuvânt. Voi trebuie să vă cunoaşteţi bine că Iisus Hristos, Fiul meu, este întru voi. Aşadar nu fiţi netrebnici, că e primejdios să fiţi aşa, ci

fiţi desăvârşiţi în credinţă şi puternici prin ea şi uniţi pentru ea, ca nu cumva să atrageţi asprimea Domnului pentru îndreptarea voastră apoi.

Pe cei ce au lucrare tulburătoare pentru răsturnarea acestei Evanghelii izvorâtă din gura Fiului meu Mântuitorul, pe aceştia ţineţi-i departe de urechile voastre şi fiţi ascultători de Domnul, căci scris este: «Dacă vă propovăduieşte cineva altfel decât aţi primit, să fie anatema!». *Aceia nu sunt ai lui Hristos, ci s-au lăsat smulşi din bărcuţă şi sunt pe valuri, că au dat de la ei cuvântul sfânt şi dau să vă vestească ei altfel decât aţi primit. O, până şi înger din cer de-ar fi să vină la voi, nu numai unul dintre cei ce au crezut şi au căzut apoi, ci chiar înger din cer de v-ar vesti vouă altfel de Evanghelie decât aceasta prin care aţi crezut, să fie anatema. Amin.*

O, nu este lucru omenesc acest cuvânt, fiilor. Iată, şi-au murdărit urechea şi duhul şi puterea mulţi din cei ce au fost opriţi pe cale ca să li se dea îndemnul să creadă altfel decât au primit şi au stat cu Domnul. Sunt duşmani pe Domnul şi pe voi cei care s-au tras în lături de la ei voire şi lucrare. Puneţi-vă la adăpost de această lucrare vrăjmaşă credinţei voastre cea pentru viaţă. Ca o mamă bună vă povăţuiesc aşa, că Domnul vede, şi văd şi sfinţii Lui, şi ca o mamă vă doresc pe Domnul între voi şi vrăjmaşii credinţei voastre şi ai ajutorării pe care Domnul v-a cerut-o pentru biruinţa Lui asupra diavolului cel ucigător de om.

Iată, cei ce s-au jucat de-a plecatul, de-a libertatea, de-a ieşitul lor de sub Domnul, nu s-au mai putut juca şi de-a venitul, căci această taină este mare. E taină mare acest popor, şi nu se poate în mijlocul lui trădători de credinţă şi de statornicie lângă Domnul, cu iubire şi cu recunoştinţă dovedite acestea. O, dar vine ziua cea pentru răspuns, şi fiecare va sta înaintea Domnului pentru credinţă sau pentru necredinţă, pentru ascultare sau pentru neascultare, pentru iubire sau pentru neiubire.

O, fiilor, o, fiilor, nimic şi pe nimeni să nu aveţi voi pe pământ, decât pe Domnul şi pe sfinţii Lui şi pe fraţii Lui slujitori Lui. Iată, vai de cei ce dau să mai aibă ceva pe pământ! Nelepădarea de sine atrage după ea căderea din rai a omului credincios lui Dumnezeu, dar voi, fiilor, aveţi grijă de Domnul, numai de Domnul, iar Domnul va avea grijă de voi, numai de voi, numai de cei ce au grijă de Domnul. Amin.

Le-am dat povaţă întărită, Fiule scump al meu. Le-am dat vlagă, le-am dat duh de mamă şi dragostea mea pentru ai Tăi. Cei ce sunt ai Tăi trebuie să lupte mult şi statornic pentru locul lor de lângă Tine, căci dacă nu luptă sunt biruiţi şi cad, ca şi cei care aşa au păţit, spre bucuria vrăjmaşului satana, care-i va da curând, curând pe toţi slujitorii voii lui la pieire mare, precum este scris.

O, Fiule, mângâiere să avem de la cei ce ne iubesc cu milă şi cu credincioşie, dar trebuie mereu, mereu să-i sprijinim pe ei, să-i ocrotim pe ei, şi mult să-i povăţuim pe ei.

O, slavă Ţie pentru slava Ta, cu care Te pregăteşti acum cu tot cerul, cu suitele toate să cuvintezi peste neamul român în zi de sărbătoare a crucii Tale, Doamne, peste şase zile de la praznicul de azi. Toţi vom fi în slava Ta cu harurile toate şi toţi Îţi pregătim calea, că avem peste noi porunca Ta, o, Fiule Iisus. Amin.

Slavă şi pace venirii Mele cuvânt pe pământ peste neamul român, o, mamă scumpă a Mea! Vine ziua praznicului crucii

Mele şi voi coborî şi voi grăi cu fiii români. Îl plâng pe cel ce nu crede între români că este Dumnezeu acest cuvânt. O, a fi român e taină mare, şi se va vedea această taină şi toată măreţia ei, căci va fi vai de românii care nu-L cunosc pe Domnul de Dumnezeu al lor şi cuvântul Său de azi peste ei!

Ţi-a dat hrană de viaţă mama Mea Fecioara, măi poporul Meu, ţi-a dat, că e plină de grijă pentru tine ca şi Mine. O, ai şi tu grijă de Mine, fiule, ai şi tu, că şi Eu am de tine, căci tu Îmi trebuieşti mult pentru planul Meu cel de la Tatăl acum pe pământ. Iată ce-ţi spun: Dacă diavolul îţi spune şi-ţi şopteşte altceva decât cuvântul Meu de peste tine, tu rămâi în cuvântul Meu, poporul Meu. Diavolul te îndeamnă şi-ţi spune că eşti nevrednic de Dumnezeu şi că e bine să-L părăseşti. Iată, Eu nu-ţi spun aşa, nu-ţi spun să Mă părăseşti pentru nevrednicia ta, ci-ţi spun să te umileşti mereu, să-Mi ceri mereu vindecare şi iertare şi înviere şi să stai cu Mine şi să-Mi serveşti venirii Mele, căci vai celor ce vin şi Mă ascultă cu credinţă şi se smulg apoi şi se duc la cele ce încă au ei pe pământ! Nici Eu nu pot cu cei îndărătnici, dar pot pentru cei umiliţi şi plecaţi spre mila Mea de ei. Eu nu-l lepăd pe om nici pentru păcatele lui dacă are credinţă şi iubire şi credincioşie sub slava crucii Mele, ci îi cer duh umilit şi ascultare şi lumină peste paşii lui, ca să fie vegheaţi paşii lui, iar cu satana cel tulburător lupt Eu, Domnul, pentru toţi cei ce s-au dat Mie şi au rămas ai Mei. Amin.

O, pregăteşte-te frumos pentru coborârea Mea cuvânt peste neamul român şi stai de veghe cu suflet mare, cu suflet mult, poporul Meu cel din români, căci Eu, Domnul, Mă pregătesc cu toate suitele cereşti şi ies acum în întâmpinarea acestui neam ales la sfârşit de timp pentru slava cuvântului Meu în mijlocul lui, căci Tatăl M-a trimis la el, iar Eu am venit.

Fiţi blânzi, fiţi smeriţi, fiilor! Fiţi asemenea Mie şi fiţi în toate şi pentru toate cu duhul umilinţei şi al lucrărilor ei, căci aşa Se împlineşte Domnul pe pământ în cei ce sunt asemenea Lui şi lucrând cu El pentru biruinţa Lui, pentru slava Lui cea mare, slava cea de la sfârşit de timp, care va încununa cerul şi pământul cu slavă, cu slava Domnului, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu către neamul român la Praznicul Înălţării Sfintei Cruci

Sunt trimisul Tatălui Meu Dumnezeu Savaot şi vin cuvânt pe pământ peste neamul român, cuvânt de slavă şi de pace şi de adevăr.

Sunt Fiul Tatălui, sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Acum două mii de ani M-a trimis Tatăl Meu pe pământ să Mă fac Om văzut între oameni şi să Mă dovedesc Fiul Său şi să creadă în Mine cei cărora le va fi dat de la Tatăl să creadă, iar acum, la sfârşit de timp, Mă trimite Tatăl cuvânt peste pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos şi grăiesc din nor, grăiesc din slavă, grăiesc din Tatăl, căci Tatăl este cu Mine, dimpreună cu toate suitele cereşti, care-Mi poartă slava pe aripi îngereşti, pe roţi de heruvimi, pe pară de foc, şi slava venirii Mele este mare. Vai celui ce se îndoieşte la auzul cuvântului Meu, la glasul venirii Mele cuvânt peste pământ, căci plata unuia ca acela este cu cei necredincioşi!

Nu sunt ghicitor, nu sunt prezicător, ci sunt cu Duhul Adevărului în mare lucrare peste pământ şi peste neamul român, la care

Tatăl Mă trimite. O, de ce, Tată, la acest neam Îmi faci trimiterea Mea cea de la sfârşit de timp? Spune-i Tu, Tată, acestui neam povestea lui cea de la Dumnezeu hărăzită s-o poarte el înaintea Ta şi a toate neamurile de pe pământ. Voiesc să grăieşti Tu mai întâi neamului român în zi de praznic al crucii pe care Eu am fost răstignit când Tu M-ai trimis pe pământ după om, o, Tatăl Meu.

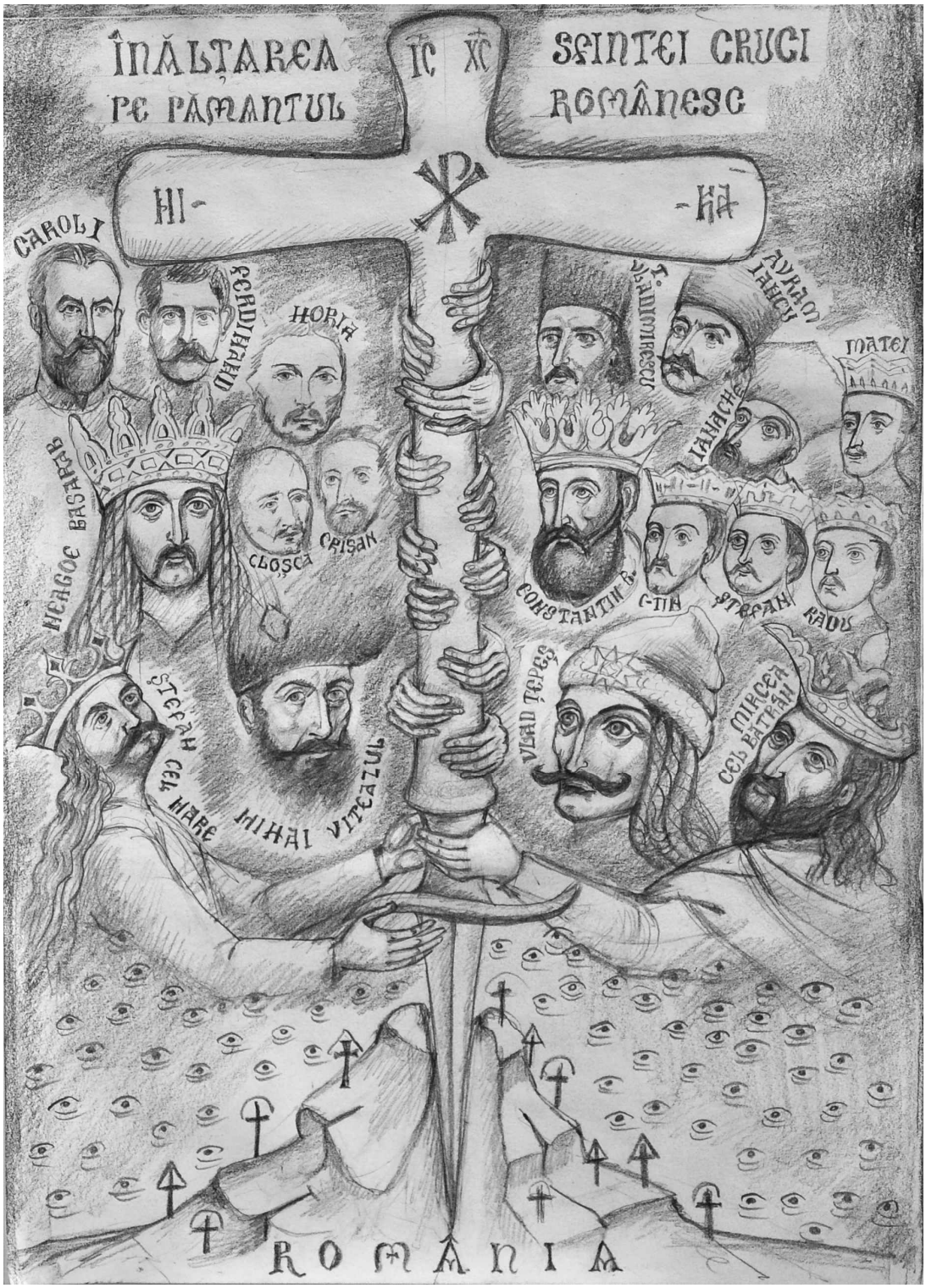
— *Da, Fiule scump, voiesc şi Eu ceea ce Tu voieşti, şi-i spun neamului român că dacă poporul pe care l-am avut aparte al Nostru dintre neamurile pământului, dacă el Te-a dat la moarte pe cruce când Te-am trimis să-l luminezi şi să-l lucrezi şi să Te primească el din partea Mea, dacă el nu Te-a primit şi Te-a lepădat şi Te-a scos afară din vie, Eu, Tatăl, Ţi-am dat altă mireasă şi alt tărâm, care să fie al Nostru pe vecii apoi. Am aşezat atunci pe pământ binecuvântare mare peste ţara pe care stă acum neamul român şi Ţi-am arătat-o, Fiule scump, în toată podoaba ei cea de taină şi am ales-o de slavă a Domnului la sfârşit de timp, şi am pregătit-o prin suferinţă două mii de ani şi am ţinut-o sub cruce ca să fie frumoasă, iar cine priveşte cu inimă curată la istoria ei, acela poate vedea măreţia ei şi pe Domnul ei, Care a păzit-o şi a înălţat-o prin răbdarea ei la slava ei cea de la sfârşit de timp, căci ea a fost smerită şi a răbdat mult, şi este scrisă în Scripturi să fie ea ţara strălucirii, iar Tu acum străluceşti în ea cu slava cuvântului Tău, o, Fiule Emanuel, şi Te dovedeşti cu multul Dumnezeu al ei, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Tatăl şi Fiul în strălucire de Duh Sfânt peste ea şi cu ea acum, şi este scris că* «fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul care l-a ales de mărturie Luişi».

Acum, Eu, Tatăl, grăiesc fiilor neamului român şi le spun lor: Amin, amin zic vouă: Acesta este Iisus Hristos, Fiul Meu, Care vine cuvânt la voi pe nori de slavă şi râu de cuvânt Se lasă El peste voi. O, primiţi-L pe El, deschideţi Lui! Amin.

— Eu, Tată Savaot, M-am vestit din vreme că vin cuvânt peste români şi Mi-am şi deschis odată cu vestirea, şi Mi-am trimis puterile cereşti să-Mi gătească înainte calea. Am cheile adâncului, precum este scris despre Mine, şi am cheile împărăţiei cerurilor, o, şi le am şi pe ale omului şi intru când Mă vestesc că vin. Am cu Mine la masă de cuvânt oştirile cereşti, îngerii şi sfinţii, şi am acum aici pe bunii şi pe străbunii neamului român şi e măreaţă masa slavei în zi de praznic sfânt a crucii Mele, Tată Savaot. Acolo unde nu este credinţă voi pune Eu credinţă, şi acolo unde nu este primire Îmi voi deschide Eu.

Amin, amin zic ţie, neam român, deschide Domnului! Eu, Domnul, am deschis şi am intrat, că am cheia, căci Eu sunt uşa, precum este scris. E plin văzduhul de deasupra ta de slava venirii Mele cuvânt la tine cu zecile de mii de sfinţi ai Mei, o, ţară a venirii Mele, căci este scris: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi!»*, iar Eu vin la tine, că eşti casa Mea cea pentru venirea Mea, precum te-a dăruit Mie Tatăl acum două mii de ani când am fost alungat de poporul iudeu de am rămas fără casă pe pământ. Ia aminte la râul Meu de cuvânt care curge peste tine în ziua aceasta şi-ţi spune el ţie durerea Mea şi aşteptarea Mea cea de la tine. Cu duh părintesc Mă apropii şi-Mi aştern masă de cuvânt pe vatra ta.

Să ia aminte popoarele toate grăirea Mea cu neamul român în zi de praznic sfânt şi să se înţelepţească toate neamurile pământului pentru venirea Domnului, Care cuvintează din slavă deasupra pământului român, pământul strălucirii Domnului, căci străluceşti de slava Mea din tine, o, ţara Mea cea de la sfârşit de timp. Mai e puţin şi se scriu şaizeci de ani de cuvânt al Domnului


ÎNĂLȚAREA
PE PĂMÂNTUL
IC XC
SFINTEI CRUCI
ROMÂNESC
CAROL I
FERDINAND
HORIA
CLOȘCA
CRIȘAN
MIHAI VITEAZUL
ȘTEFAN CEL MARE
VLAD ȚEPEȘ
MIRCEA CEL BĂTRÂN
CONSTANTIN B.
ȘTEFAN
RADU
MATEI
IANACHE
AVRAM IANCU
ROMÂNIA

deasupra ta pentru pregătirea venirii Mele a doua oară pe pământ după om, şi este scrisă această istorie a Mea cu tine şi s-a făcut ea carte pe pământ pe vatra ta. În cartea istoriei tale cea de două mii de ani stă scrisă dragostea Mea pentru tine şi multa Mea aplecare, multul Meu pogorământ spre durerea ta, că mereu te-am mângâiat sub cruce şi mereu M-am aşezat cu tine sub jugul ei, că ai avut străbuni credincioşi, pe care-i ridicam veghetori viteji ca să te păzească a Mea, mereu a Mea, fiindcă Tatăl te-a hărăzit Mie acum două mii de ani, după ce M-am născut şi am crescut, şi după ce M-a alungat poporul la care Tatăl M-a trimis, că M-a pus pe crucea suferinţei şi a învierii şi sunt viu în vecii vecilor, şi sunt Eu Domnul Dumnezeul tău, o, ţara Mea cea de azi. Ţi-am văzut faţa ta atunci, pe cea de atunci şi pe cea de acum, şi ţi-am văzut toată frumuseţea pe care Tatăl ţi-a hărăzit-o pentru slava Mea, şi te-am dorit mereu de atunci.

O, nu mai ai iubire de ţară, neam român! Cine să te înveţe această măreţie cerească, ţara Mea cea de azi? O, îţi trebuie iubire, dar tu ai trecut mult prin dureri. Ele te-au învăţat să fii frumoasă, să fii tu ţara Mea şi numai a Mea, şi Mă iubeau străbunii tăi şi străluceau cu credinţa lor şi cu iubirea lor de ţară, dar acum nu mai ai peste tine decât iude, iubito. Iată, cei ce au punga iau din ea, îşi împart din ea unii altora, iar pentru tine se duc şi împrumută. Îţi cer ţie ca să pună în pungă, dar din ea nu se mai împarte după nevoile tale, căci cei ce te stăpânesc îţi sug laptele, îţi sug sângele, şi e mare peste ei păcatul lăcomiei lor. Eu, însă, Mă scol ca un viteaz şi aprind făclii peste tot şi caut peste tot ca să prind hoţul care-ţi rupe ţie de peste tot cămăşuţa şi nu-i este milă să te lase goală şi nu-i este ruşine de fapta sa, dar Mie Îmi este ruşine de goliciunea ta înaintea popoarelor şi vin şi-Mi întind peste tine veşmântul ca să te acopăr cu slava Mea dacă Tatăl a promis să fii tu a Mea, ţara Mea cea de la sfârşit de timp ca să cuvintez în mijlocul tău cuvântul venirii Mele, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ. Sunt îmbrăcat în veşmânt de in şi stau cu cerul deschis deasupra ta. Am tron în mijlocul tău, am calul alb pe care stau şi cuvintez, am pe poporul cuvântului Meu, pe care l-am ales de strajă Mie şi stau în mijlocul lui ca pe tron, şi Mă numesc Credincios şi Adevărat, şi judec şi Mă lupt întru dreptate, iar ochii Mei sunt ca para focului şi sunt plin de cununi şi am nume scris, iar veşmântul Meu de in este stropit cu sânge, şi numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, căci aşa este scris, şi oşti din cer se poartă cu Mine, purtând veşminte de in, iar din gura Mea iese cuvântul Meu ca sabia cea ascuţită asupra celor cu viaţă păgână şi vin să-i păstoresc, căci n-au păstor, n-au ascultare pentru adevăr şi iubesc minciuna şi se îndeletnicesc cu ea şi uită de Domnul, Care vine cu răsplata Sa.

Voi, cei care asupriţi acum, în vremea voastră, voi, cei care iubiţi minciuna şi cârmuiţi cu ea peste acest neam, o, până când? Amin, amin zic vouă, tot ce nu înseamnă Dumnezeu este minciună împotriva adevărului. Au nu ştiţi că tatăl minciunii este diavolul, stăpânitorul întunericului acestui veac? Au nu ştiţi că minciuna şi slugile ei vor fi aruncate în adânc? O, v-aţi făcut viţel de aur şi jucaţi în jurul lui văzut şi nevăzut, şi aţi uitat de răsplata faptelor, dar Eu vin şi voi da fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris.

O, dacă aţi uitat atât de mult şi uitaţi mereu de Dumnezeu, cum de vă mai urcaţi pe scaune ca să stăpâniţi peste acest neam? Să nu zică nimeni că Mă are de Dumnezeu al său dacă nu Mă ascultă, dacă nu Mă întreabă, dacă nu urmează ziua şi noaptea poruncile vieţii şi adevărul a toate, dar nu minciuna. Vă amintesc de Iuda, de cel care lua mereu din punga cea frăţească, şi văd

toţi unde l-a condus pe el acest obicei, iar Eu Mă uit la voi şi la lăcomia cu care v-aţi urcat pe creste şi aţi strigat la popor să vă audă şi să vă aleagă mari peste ei. O, unde vă este credincioşia faţă de credinţa lor? Dar voi aţi furat mult de tot, căci singuri, aproape singuri v-aţi ales, şi unul pe altul v-aţi ales şi v-aţi aşezat la masa sfatului ţării şi vă lăudaţi cu număr mare între cei care v-au ales, dar e mic de tot numărul acela şi aţi minţit pe fiii acestui neam că aţi fost aleşi cu număr mare. O, ce veţi face acum? Minciuna cu care vă arătaţi mereu ca adevăr nu poate fi scaun, şi se va rupe statul vostru, şi de mult v-am spus aceasta. Vă judecă strămoşii care au murit pentru neam şi pentru adevăr. Vă vor cere socoteală bunii şi străbunii voştri. Îi am cu Mine la masa slavei cuvântului Meu din ziua aceasta şi se uită plângând cu jale peste faptele păgâneşti, pe care le săvârşiţi ziua şi noaptea împotriva fiilor acestui neam ca să vă păstraţi stăpânirea peste ei. O, la vrăjitori v-aţi dus. La rătăcitori şi la iubitori de bani v-aţi dus, dar la înţelepciunea Domnului ca să vă întrebaţi cu ea, nu vă duceţi. Iată, vin Eu, Domnul, vin Eu la voi dacă voi nu bateţi ca să veniţi să vă dau, şi să aveţi apoi.

O, n-aveţi iubire de ţară, voi, cei ce aţi pus mâna pe ea cu nedreptate. O, nu vă luaţi dreptul să vindeţi această patrie la străini, căci al Domnului este pământul, nu al vostru ca să-l daţi voi la cei care râvnesc de peste tot să jupoaie de slavă această patrie a Mea şi a celor ce o iubesc pe ea.

Am aşezat la cârma neamului român, cu mâna Mea cea tare l-am aşezat pe cel ce este cârmaci cu milă multă şi cu aleasă iubire de ţară şi cu multă înţelepciune de la Mine pentru paza ei, pentru cârmuirea ei şi a voastră, dar voi nu l-aţi vrut, voi, cei puţini, care v-aţi ridicat în numele a tot neamul şi aţi dat să-l prigoniţi pentru ca să fiţi numai voi, şi-l prigoniţi mereu prin cuvinte defăimătoare şi nu-i primiţi sfatul, care v-ar salva pe voi de la plata fărădelegilor voastre. Eu însă, Mi-am aşezat poporul cuvântului Meu la veghe sfântă şi la rugăciune de foc şi Mi-am păstrat la locul cel de cârmă pe cel pus cârmaci din planul Meu cel sfânt pentru iubirea Mea cea mare de acest neam, dar şi pentru iubirea lui, că n-am găsit pe altul mai mare la iubire şi la inimă ca şi pe el în vremea aceasta pentru acest neam. V-am povăţuit şi alte dăţi să vă supuneţi iubirii lui de neam şi de ţară şi de voi, ca să vă fie bine vouă şi la toţi cei de pe această vatră. O, v-aţi împotrivit, aţi fost obraznici, aţi fost semeţi, v-aţi încrezut în voi şi unii în alţii şi n-aţi ascultat sfatul Meu şi nici sfatul lui. Plâng cu cerul, plâng cu bunii şi cu străbunii voştri şi facem sfat ca să-l păstrăm şi să-l ocrotim la veghe pe mai departe peste neam pe cel ce stă acum cârmaci şi veghetor, că fără el peste locurile veghii e greu pentru soarta neamului român, care n-are la masa cea de sfat decât iubitori de bani şi de laudă şi de faţă a lor, şi vai neamului acesta cu aşa binefăcători peste el!

E răzmeriţă între frate şi frate, e nedumerire multă şi e nelinişte peste tot între fiii neamului român. Plâng mulţi, plâng de mila câinilor care sunt sortiţi spre moarte ca să nu mai muşte. Iată ce vă spun Eu, Domnul, vouă, celor miloşi pentru aceste fiinţe scrise să moară de la om. O, cum de nu vă gândiţi, fii români, cu aceeaşi jale, cu aceleaşi simţăminte miloase la atâtea vietăţi, la oi, la miei, care mor de mâna omului fără să scoată un cuvânt de vai? Cum de nu vă gândiţi cu lacrimi la oi şi la mieluţi, la vite şi la păsări, la animale fel de fel, care sunt ucise cu dor mult ca să fie puse în vase şi prăjite spre mâncare omului care merge la măcelărie să-şi cumpere carne să-şi facă din ea hrană? Oare nu şi acelea sunt vietăţi fără de mângâiere şi date spre jertfă pentru ca să intre ele în pântecele omului? Cum de nu le

plângeţi şi pe ele aşa cum îi plângeţi pe bieţii câini? O, iată ce este omul! Este mormântul atâtor fiinţe cu suflet viu în ele, şi pe care omul le ia şi le taie, le ia viaţa ca să le mănânce el apoi. O, fie-vă milă şi de oi şi de viţei şi de păsări, fie-vă milă de toate animalele care sunt ucise de om spre mâncare lui. Dacă plângeţi pentru câini, plângeţi-le pe toate fiinţele pe care omul le omoară, le vânează, le ia viaţa şi le bagă în pântece apoi.

O, ce frumoasă a fost porunca Mea dată omului la început, când i-am spus ce hrană să mănânce! S-a ivit apoi moartea mieluţului, sânge pe pământ, jertfă adusă Domnului, dar durerea morţii a atârnat dureros faţă de jertfa inimii celui iubitor de Dumnezeu. Inima înfrântă şi smerită ar fi fost de-ajuns atunci, dar n-a fost omul mulţumit cu atât. O, ce-Mi trebuia Mie jertfă sângeroasă de la om? Dacă omul s-a învăţat aşa, puteam Eu, Domnul, să-l înduplec altfel? Dacă Eu, Domnul, vă învăţ pe voi acum, fii ai neamului român, să nu mai ucideţi pentru ca să mâncaţi, pot Eu să vă înduplec pe voi spre aşa milă pentru toate vietăţile pe care le ucideţi mereu, şi pentru ca să fiţi voi sfinţi apoi şi fără de ură întru voi? Iată, ura şi dezbinarea vin de la carne, de la hrana cu carne a trupului omului, care se face ură, ură unul împotriva altuia apoi. Iată, plângeţi că s-au înmulţit câinii şi că vă muşcă, sau că vor pieri de mâna omului pentru vătămare peste oameni, dar nu plângeţi că s-au înmulţit păcatele voastre, care vă muşcă şi mai rău, şi vă muşcă spre moarte, căci păcatul este moarte. O, fiţi cuminţi, căci toate vin după faptă. Nu vă mai răzvrătiţi pe cele ce vin ca plată a faptelor voastre. Iubiţi însă adevărul, şi daţi-vă în lături voi, cei care nu-l iubiţi pe el între frate şi frate, căci minciuna celor ce s-au aşezat să bată palma pentru mersul şi soarta acestui neam după voia lor, această faptă ruşinoasă îi va trage pe ei la plata celor mincinoşi, căci tatăl minciunii este diavolul.

O, fii români, o, neam român, nu vindeţi pământul de sub voi, fii români. Acest pământ este sortit slavei Domnului la sfârşit de timp şi va fi curăţit şi spălat, căci dacă omul nu caută cu viaţă sfântă, poate Domnul să-l ajute şi să-l smerească pe el, căci nu-i trebuie omului atâtea câte îşi strânge el, ci îi trebuie viaţă cu cerul, cu Domnul pe pământ, dar n-are omul învăţătură peste el pentru viaţa lui, pentru veşnicia lui aşa cum au avut strămunii lui, căci slujitorii cei de azi ai bisericii neamului român sunt cei mai lacomi, cei mai iubitori de slavă deşartă şi de stăpânire peste cei mulţi şi neînvăţaţi cu Domnul, şi n-am decât ruşine mare de la ei, de la statura lor cea atât de jos căzută de la legea sfinţeniei, şi n-am cu cine să-l ajut pe om, decât cu venirea Mea cuvânt pe pământ şi cu poporul Meu cel din români, care s-a lăsat al Meu, ajutorul Meu, cărarea Mea, ochiul şi urechea Mea, căci este de Mine spus cuvântul care îndeamnă: *«Cel ce are urechi de auzit, să audă ce grăieşte Domnul!»*.

O, neam român, ia grăirea Mea de peste tine şi aşeaz-o peste inima ta şi nu fi necredincios. Ia aminte că ţi-am grăit cu mare durere, căci sunt îndurerat, sunt plâns, sunt apăsat de jale mare de la tot ce văd în mijlocul tău şi de la câţi te mint pe tine zi de zi, căci li s-a dat limba, dar omul limbut e duşman şi pe sine însuşi şi n-are înţelepciunea să priceapă cât de jos a căzut el prin duhul minciunii, că iată, cel ce s-a numit pe sine să guverneze peste tine înconjurat de cei aleşi de el, acela cocoloşeşte numai minciuna, căci i s-a dat limba, şi aşa au făcut şi cei de la care el s-a deprins aşa, dar ulciorul cu minciuni se va sparge curând, curând şi va murdări mult faţa celor ce mint cu lăcomie ca să prostească, zic ei, pe cei supţi de ei mereu, peste care ei domnesc, orbindu-şi conştiinţa ca să nu vadă cu ea fărădelegea lucrată de ei.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Cu

duh de Păstor am grăit ţie, popor român. Tu eşti sub cruce şi ştii sau nu ştii aceasta. O, scoală-te şi vezi cine-ţi pune cruce, şi vezi de la Mine şi învaţă de la Mine ca să te scuturi de duşmanii vieţii şi să-i înveţi tu pe ei întoarcerea la calea dreptăţii, căci dacă tu dormi vin lupii şi-ţi pradă duhul păcii tale şi ţara ta cea scumpă Mie şi oştirilor cereşti, cu care vin când o păstoresc pe ea.

O, învaţă-te cu sărăcia şi cu puţinul din toate, decât să te laşi vândută şi umilită şi asuprită de neamuri fără de credinţă. Vino să iei din cuvântul Meu şi să fii vie, patrie română, patria Mea de azi! Caută în calea cuvântului Meu, că vin în sărbători şi vin în vreme de răstrişte şi cuvintez pe vatra ta în mijlocul poporului Meu cel credincios, care-Mi face primirea. O, nu uita, caută cuvântul Meu, caută învăţătură de viaţă în râul Meu de cuvânt, că nu se poate să nu fie Domnul pe pământ cu oamenii în lucrare de Duh Sfânt, dar dacă nimeni nu Mă caută, Eu nu pot să nu caut spre cei ce M-au uitat ca şi Adam în rai, şi fericiţi sunt cei ce se smeresc şi cred şi caută cu umilinţă spre cuvântul Meu cel milos. Amin.

V-am dat hrană, fii români. V-am grăit atât de apropiat prin graiul gurii Mele. Norul slavei Mele a cuprins văzduhul patriei Mele de azi, căci patria ta are alegere mare şi va fi ea curând, curând, patrie cerească, patria celor fericiţi cu Domnul, care au iubit şi iubesc adevărul şi sfinţenia şi credinţa cea sfântă pentru adevăr.

O, pace ţie, ţara Mea cea de azi! Îmbracă-te mireasă! Eu sunt Mirele tău, aşa a fost voia Tatălui Meu Savaot. Povestea ta e pe masa slavei de sus, purtată de cete de prooroci şi de sfinţi. Un ceas, iubito, şi vor înţelege popoarele toată frumuseţea ta cea de sus pe pământ între neamuri. Mi-e dor de tine, Mi-e tare dor de veşmântul tău cel de sus şi de cununa ta de slavă. Tu eşti aleasă Mie, şi ştiu popoarele alegerea ta cea de la Domnul. O, caută cu credinţă pe urma Mea, şi caută spre sfinţenie şi spre adevăr. Te voi curăţi de toţi asupritorii tăi şi ai slavei tale cea de la Mine şi-ţi voi da un duh nou, dar înnoieşte-te ca să faci voia Mea şi să fii frumoasă, o, patria Mea cea de azi, cea mai frumoasă să fii, prin credinţă şi prin iubire să fii.

O, pace ţie! Îmi desfac braţele şi te cuprind, şi-ţi voi cuprinde tot trupul tău curând, curând. Deschide mari ochii ca să cunoşti pe cei ce-ţi vor binele după adevăr în mijlocul tău, iar Eu te voi păstori mereu. Mă vei găsi aici, în acest cuvânt, şi mereu te voi păstori, numai să Mă cauţi. E dulce limba ta, grăirea ta, atât de dulce cât Mi-e Mie de dulce. Grăieşte Dumnezeu cuvântul Său pe limba ta, neam român, semn că Domnul iubeşte aparte acest neam şi acest pământ.

Apropiaţi-vă şi învăţaţi duhul şi taina frăţiei, fii români! Întru acestea vă veţi cunoaşte că sunteţi ai Domnului pe pământ. Biruiţi-l pe satana, biruiţi duhul şi lucrarea lui antichrist, că vă dau puteri de sus, vă dau prin cuvântul Meu de peste voi. Amin.

Tatăl şi Fiul au grăit în Duhul Sfânt neamului român în zi de praznic sfânt, şi Aceşti trei Una sunt.

Amin, amin zic vouă, iubiţi şi credeţi venirea Mea la voi, fii români. Acest râu de cuvânt, ieşit din gura Mea, este cunoscut cu inima şi purtat apoi de mângâiere şi de putere de cei care se împărtăşesc din el spre tămăduirea lor. Eu vin curând, Eu vin mereu cuvânt de veghe şi de slavă peste tine, popor român. Aprinde candela, şi aşa să stai înaintea Mea când vin la tine, că Eu te iubesc şi te aştept să-ţi binecuvintez mereu soarta ta cea de la Mine şi te aştept să vii şi să fii, şi mereu te aştept să fii, şi pe vecii să fii apoi, cer nou şi pământ nou, început nou să fii prin toate izvoarele care curg peste tine şi te adapă din cer, o, ţara Mea, ţara Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Acoperământul Maicii Domnului

În duh de praznic sfânt în cer şi pe pământ, Eu, Domnul, vin la tine cuvânt, popor al cuvântului Meu, şi vin cu sfinţii, şi vin cu mama Mea Fecioara că-i zi de praznic sfânt pentru ea. O, cât se mângâie cei din cer când pot da ei mângâierea lor celor ce iubesc să petreacă cu sfinţii pe pământ, să stea cu ei în taină de Duh Sfânt, cu hrană de Duh Sfânt unii de la alţii! Nu e loc şi stare mai dulce pentru sfinţi ca şi statul lor cu cei ce-i doresc şi îi iubesc pe ei pe pământ.

O, iubiţi-i pe sfinţi, măi fiilor! Daţi-le întâlnire cu voi şi între voi, căci rugăciunile lor pentru voi vor fi iubirea lor de voi înaintea lui Dumnezeu, şi vine apoi Duhul Sfânt Mângâietorul şi Se sălăşluieşte între voi şi vă aduce vouă din darurile Lui.

O, mamă a Mea, mamă Fecioară, suntem cu zi de praznic sfânt şi cu acoperământ sfânt în mijlocul celor ce Ne sunt casă pe pământ, mamă, iar tu eşti plină de slavă şi de daruri şi de iubire. E mare mângâiere pentru Noi că avem unde să poposim, că avem cum şi cui să Ne dăm, mamă.

— *Mai mare dragoste ca a celor din cer nu are nimeni pe pământ pentru fiii cerului, o, Fiule Doamne. Noi, Care suntem în cer, suntem plini de cer şi de cele din cer, care sunt veşnice, Fiule scump al meu şi Mântuitor al celor ce Ne iubesc pe Noi, cei din cer. O, cât de mult aşteptăm Noi să fie una cerul şi pământul, să fie una pământul cu cerul, omul cu Dumnezeu, Fiule Doamne! Am vrea să nu mai fie dureri pe pământ, şi numai rai să fie am vrea, numai ascultare de Dumnezeu şi de cele din cer. Ascultarea de Dumnezeu a omului face pământul rai, şi aceasta are omul de lucrat şi de păzit apoi. Iată cu ce acoperământ sfânt vin eu azi la poporul cuvântului Tău şi cu ce cuvânt îl întăresc eu pe el, că mare lucrare este să aducă omul raiul pe pământ, să-l lucreze şi să-l păzească apoi, iar în rai este Dumnezeu cu omul, şi nu trebuie să uite omul aceasta aşa cum a uitat la început, de a pierdut apoi omul raiul, şi s-a pus apoi înger de la Dumnezeu păzitor peste rai. Era raiul acoperământul omului, era el casa şi grădina omului şi mângâierea lui prin toată frumuseţea lui.*

O, nu ştie omul de ce plânge pe pământ. El plânge pentru toate apăsările lui, pentru toate dorurile lui, dar taina plânsului lui n-o pricepe şi n-o ştie el, nu ştie omul căutarea după care el caută. Plânge în el raiul pierdut, pacea cea pierdută prin neascultarea lui de Dumnezeu. Caută omul după Dumnezeu în toată căutarea lui după mângâiere, dar trebuie să ştie omul că s-a pierdut de Tatăl lui şi că de aceea plânge, plânge după Dumnezeu ca şi copilul pierdut de părinţi, rătăcit de la faţa lor din pricina neveghii lui.

De şapte mii de ani caută Dumnezeu cu acoperământul Său în braţe după omul cel pierdut de casa lui şi de Tatăl lui. O, nu este bine să se înveţe fără Dumnezeu omul! Nu este bine să-i placă omului înstrăinarea de Dumnezeu! Ne purtăm după om cu acoperământul mângâierii, Fiule scump al meu, dar omul tot fuge. Fuge omul după mângâiere dacă nu ştie să se întoarcă sub iubirea lui de Dumnezeu, care stă gata să-l cuprindă sub mângâierea sa pe om.

O, popor mângâiat de Dumnezeu, merge Domnul de la tine cu cuvântul Său prin lume, merge Crainicul cerului, merge Fiul meu Iisus Hristos, merge, şi răsună din cer şi până pe pământ din loc în loc cuvântul glasului Lui după om. Merge Domnul şi grăieşte ca să fie auzit şi să se tragă omul sub acoperământul Fiului meu, sub mantia Lui să se strângă omul cel fără

de mângâiere pe pământ.

O, popor mângâiat de cuvântul Fiului meu Iisus Hristos, dă peste tot mângâierea Lui de peste tine, ca să dorească fiii oamenilor după ea şi să înţeleagă ei că iese în calea lor mângâierea cea de la Dumnezeu, dar dacă omul nu învaţă din ea să-L mângâie pe Dumnezeu, el nu va putea să primească mângâierea şi taina ei şi puterea ei. Omul cel de la început, care a fost aşezat în rai, nu L-a mângâiat pe Domnul, pe Făcătorul lui, Care l-a făcut pe om ca să Se mângâie cu el, şi este vădit că cel ce nu-L mângâie pe Domnul rămâne fără de mângâiere, aşa cum a rămas omul cel de la început, care cu greu a mai căutat apoi după mângâiere, după Dumnezeu. O, n-ar mai avea nici o suferinţă omul dacă s-ar face el pe pământ mângâierea lui Dumnezeu. Poţi să simţi sau să primeşti mângâiere pentru tine de la cel pe care nu-l iubeşti sau nu-l mai iubeşti?



Iată, a pierdut omul taina şi puterea mângâierii. Din pricina încăpăţânării cea de la amestecare, cea de la apropierea cea mare între om şi om, de aceea omul nu mai poate primi şi nu mai poate da mângâiere. El îşi pierde duhul cel bun şi nu-l mai are, şi are duhul îndrăznelii, duhul părerii de sine şi dorul de întâietate prin acestea pentru voia sa, pe care o iubeşte. Când omul nu mai primeşte nici un strop de mângâiere, de iubire de pe nicăieri, atunci înţelege el ce a pierdut, şi plânge în el, iar Domnul Se apropie atunci cu multul şi-i dă lui mângâiere, căci scris este: «Fericiţi cei ce plâng, că aceia mângâiaţi vor fi!». *Sfinţii aveau nevoie de mângâiere cât au fost pe pământ şi ştiau că omul nu poate să mângâie, şi de aceea se făceau ei sfinţi cu viaţa şi cu căutarea lor după Dumnezeu, şi erau cei mângâiaţi de Dumnezeu. Era Israel în robie şi-i trimitea Domnul cuvântul mângâierii şi al izbăvirii, iar el se mângâia şi odrăslea din nou. O, cum să nu simtă omul mângâiere când Domnul îi grăieşte lui? Când omul nu mai poate, vine Domnul şi-l mângâie pe el. Simte omul mângâiere când grăieşte el Domnului, dar când Domnul îi grăieşte lui, e şi mai mare mângâierea. Iată taina mângâierii!*

O, popor al Fiului meu Cuvântul, iată taina mângâierii! Să audă de la voi toţi cei care locuiesc pământul în lung şi în lat şi să ştie că dacă aici pe pământ nu se desfată omul de bunătăţile cele veşnice, cum ar putea el crede că le va putea avea de părtăşie atunci, în veşnicie? Iată, cât şi cum stai aici, atât şi aşa vei fi şi acolo, omule pierdut de Tatăl tău, dar mulţi acolo sunt plini de dulce părtăşie cu Domnul, aşa cum au fost şi pe pământ.

Şi acum, Bunule Doamne, Fiule al Tatălui şi al meu, dă-le lor, dă-le celor la care vii şi ai casă, dă-le, Doamne, mângâiere multă şi mereu, dă-le pace, dă-le iertare, dă-le sănătate, dă-le lor putere pentru Tine şi pentru

lucrările Tale cele mari, că mari şi minunate sunt lucrările Tale cu ei pentru cele ce vor fi şi vor rămâne pe vecii, pentru cer şi pământ nou, o, Fiule Doamne, şi dă-le lor ocrotire mare şi salvare mare din toate durerile de pe pământ, că ei cred în Tine, Doamne, şi Te aşteaptă mereu cu ale Tale lor. Acoperământ să le fim, iar ei să Ne fie mângâiere, mângâierea pentru care Tu l-ai zidit pe om la început, o, Fiule al meu Iisus Hristos. Amin.

— Eu, mamă, Eu şi Tatăl n-am avut alt gând când l-am zidit pe om, decât să-l avem de mângâiere, mamă. Nu trebuie să uite aceasta fiii acestui cuvânt al Meu de azi, din zilele venirii Mele acum cuvânt pe pământ, mamă. Orice ar fi să uite ei, aceasta să n-o uite, şi să se facă ei mângâierea Domnului, mamă. Din zi în zi mai mult îi îmbiu şi-i îndemn spre aceasta, spre statul lor cu sfinţii, care se roagă înaintea Mea în cer pentru cei de pe pământ care Ne sunt mângâiere şi casă, mamă.

O, popor al credinţei cea pentru venirea Mea de azi, o, ce frumos, ce dulce, ce mângâios acoperământ a aşezat deasupra ta mama Mea Fecioara în ziua ei de praznic sfânt! Fii plin de nădejde şi de iubire, şi aşează mereu în mijlocul tău aşternut pentru sfinţi, ca să petreacă sfinţii cu tine şi să ai mângâieri din cer, din cele veşnice luate, că tânjesc cei din cer să fie una cerul şi pământul, şi pământul cu cerul în taina mângâierilor de sus. Vai celui ce-şi caută mângâiere pe pământ! Acela desparte pământul de cer şi cerul de pământ şi pierde raiul mângâierii şi pierde mângâierea şi-şi face rost de plâns. Dar tu să cauţi cu sfinţii cerului, o, popor credincios, şi să ştii cu cine să petreci, căci adevăr spune vorba care zice: *„Spune-mi cu cine te uneşti ca să-ţi spun cine eşti“.*

Sunt plini de dor sfinţii, şi dorul lor caută după om pe pământ ca şi Dumnezeu, ca şi dorul lui Dumnezeu. Acolo unde se dă lupta pentru cer, acolo doresc cei din cer, căci fiecare luptă pentru patria sa. Patria omului este cerul, şi trebuie să lupte el pentru cer şi să facă cer pe pământ, căci Domnul este şi va fi pe pământ cu oamenii, precum este scris de venirea Lui cu oştiri cereşti pe pământ, cu sfinţii Lui.

O, fiilor care-Mi sunteţi casă şi petrecere a Mea cu voi, primiţi-Mi venirea mereu şi îmbărbătaţi-vă mereu pentru ea, pentru Mine cu voi. Fiţi plini de cuvânt sfânt şi de veghe şi de lucru. Eu vă dau şi vă voi da mereu mângâiere şi putere şi sănătate şi pace şi ocrotire, fiilor, iar voi să fiţi mângâierea Mea. Întăriţi-vă în voi şi între voi dorul pentru petrecerea cu Domnul şi cu sfinţii Lui, şi toate celelalte vă vor fi adăugate pe calea mersului Meu cu voi. Fiţi plini de nădejde prin ascultare de tot cuvântul Meu de peste voi, pe care vă cer să-l faceţi împlinit peste voi şi în voi, căci aceasta vă aduce vouă tot bunul Meu cu voi, toate darurile Duhului Sfânt, fiilor.

Grăirea cea din cer în această zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara se va face acum mare mângâiere pentru cei care stau în calea Mea când vin cuvânt la voi, şi va lucra în ei înţelepciunea cea de sus a mângâierii şi a puterii de la mângâiere şi pentru mângâiere, iar mângâierea aduce putere de credinţă, fiilor, numai să aibă omul umilinţă şi să rămână în ea mereu pentru statul Meu cu el, căci fără umilinţă în el, Eu, Domnul, nu pot fi cu omul.

Vă dau îmbrăţişarea Mea, fiilor. Luaţi din ea tot ce vă trebuie vouă şi fiţi apoi puterea Mea între fiii oamenilor şi fiţi cuvântul Meu cel împlinit, şi fiţi una cu cei din cer, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2013

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit